

я ви.

я тікаю.

я – витікаю.

яви приходять я тікаю я біжу але боляче торкатися землі ногами боляче боляче.

я витікаю.

я тікаю.

я ви.

я тікаю від тіней.

тіні-зарізяки.

сніг як бите скло і твої уста за склом вікна і твоє тіло за склом пам'яті.

пам'яті неспитої, невоситимої.

тіні-зарізяки.

я витікаю з-під себе з-під свого погляду і в обіймах свого диму я забуваю про те що був

я забуваю про те що мене не було я забуваю усі імена я забуваю все.

приємно забути тебе і не знати тебе.

як добре забути тебе і не знати тебе і бачити тільки власну сліпоту і плакати сліпо

вдивляючись у очі світу.

очі світу як дим і вони витікають вони тікають побачити їх не побачити.

я давно думаю про це і колись я стану великим і невоситимим і стигми моїх очей

відкриються тобі і стигми моїх губ стануть приступними.

я змайстрував собі лігво.

і я відчув дивовижний спокій я відчув як горять багаття з книжок і як горять на

багаттях ті хто хотів відкупитися від забуття.

я знаю що отруєний дивовижним сьйвом і маю тепер дивовижне терпіння і терпке

повітря несе в собі передчуття жінки котра ніколи не зайде в це житло котре завжди

повне її передчуття.

я повен твоїм молоком але ти ніколи не побачиш мене хіба що від подиху твого сльози

на ножі червоніють і твоє молоко кричить і благає на валу нерухомо і тремтливо і від

передчуття мене твої очі сліпнуть і приходять дитя світу аби зачула що йому боляче

торкатися ногами землі коли воно тікає від твого запаху котрий як звільнена вода

прийде на ці вулиці котрі давно повні благанням потопу.

я повен твоїм молоком і мій зір – молочні ріки – мій зір – кров сонця – ти стогнеш у сні

солодко як вода в передчутті звільнення.

ти приходиш.

але ти ніколи не побачиш мене бо тоді спадуть пута котрими нас з'єднано і спадуть пута котрі тримають світ і світ прийде до твого лона і ти більше не будеш плакати і не будеш чекати.

а світ має обличчя тисячі мерців і під промінням загиблого місяця він наповнить вітрила грудей твоїх моїм тужінням і коли прийде янгол дивовижного терпіння сніг укриється його кров'ю наче покривалом але він кровитиме твоєю кров'ю і його голос буде повним мого сімени і його очі нічого не побачать бо звільнена вода вкриє чорними потоками ці провулки і ринкову площу і діти з голосами русалок всядуться на дерева і від пущених стріл згорить в'язниця.

тіло у в'язниці і в'язниця тіла і в'язниця очей у в'язниці тіла і уярмлене прийде і буде кликати при воротах і прийде утомлене і випустить червоного птаха і трава проросте крізь мене тоді, коли ти цілуватимеш мене але ти не побачиш мене.

я ви.

я витікаю.

я тікаю.

каю я.

якаю.

боляче співати пісень в тобі боляче плакати в твоєму тілі ти вкриєш мене своїм волоссям як укривалом і своїми поцілунками ти засиплеш мене і по снігу поцілунків прийдеш до мого дому і повинь ночей зриватиме двері і повені сліз змиють все що може побачити дитя світу засліплене блиском червоного ножа.

але ти не побачиш мене.

і цього разу моє лігво буде порожнім.

я живу тут один і ніхто не може прийти у мій світ і дитя світу з очима повними мого сімени і з вустами повними твого молока ніколи не прийде сюди.

мій світ.

і коли я зі сміхом тікаю залишаючи кривавий слід на снігу до мого дому прийдуть пси і пущені стріли принесуть вогонь.

я ви.

я тікаю.

і мій дім, моє лігво – це смерть для того, хто прийшов до воріт.

я не чоловік не жінка я не трава що крізь мене проростає я не ім'я і я не маю голосу щоби назвати себе коли ти мене цілуєш і миєш мене у своєму молоці і молочні ріки вимивають моє волосся і всі тіні-зарізяки зникають у ту мить коли я кричу.